

Valtioneuvoston kirjelmä eduskunnalle ehdotuksesta neuvoston direktiiviksi direktiivin 2011/16/EU muuttamisesta siltä osin kuin on kyse raportoitavia rajatylittäviä järjestelyjä koskevasta pakollisesta automaattisesta tietojenvaihdosta verotuksen alalla (*verotuksen alan tietojenvaihtodirektiivin muuttaminen*)

Perustuslain 96 §:n 2 momentin perusteella lähetetään eduskunnalle Euroopan unionin komission 21 päivänä kesäkuuta 2017 tekemä ehdotus neuvoston direktiiviksi direktiivin 2011/16/EU muuttamisesta siltä osin kuin on kyse raportoitavia rajatylittäviä järjestelyjä koskevasta pakollisesta automaattisesta tietojenvaihdosta verotuksen alalla, COM(2017) 335 final, sekä ehdotuksesta laadittu muistio.

Helsingissä 24 päivänä elokuuta 2017

Valtiovarainministeri Petteri Orpo

Erityisasiantuntija Anu Rajamäki

VALTIOVARAINMINISTERIÖ

MUISTIO
24.8.2017

EU/2017/1104

EHDOTUS NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI DIREKTIIVIN 2011/16/EU MUUTTAMISESTA SILTÄ OSIN KUIN ON KYSE RAPORTOITAVIA RAJATYLITTÄVIÄ JÄRJESTELYJÄ KOSKEVASTA PAKOLLISESTA AUTOMAATTISESTA TIETOJENVAIHDOSTA VEROTUKSEN ALALLA

1 Yleistä

Euroopan unionin komissio antoi 21 päivänä kesäkuuta 2017 ehdotuksen neuvoston direktiiviksi direktiivin 2011/16/EU muuttamisesta siltä osin kuin on kyse raportoitavia rajatylittäviä järjestelyjä koskevasta pakollisesta automaattisesta tietojenvaihdosta verotuksen alalla, COM(2017) 335 final.

Direktiiviehdotuksessa säädetään veroalan palveluja tarjoaville toimijoille ja verovelvollisille pakollinen etukäteinen ilmoittamisvelvollisuus koskien järjestelyjä, jotka mahdollisesti hyödyntävät aggressiivisen verosuunnittelun keinoja. Lisäksi säädetään, että kyseiset ilmoitetut tiedot vaihdetaan EU-valtioiden veroviranomaisten välillä automaattisen tietojenvaihdon menettelyin. Ehdotetuilla muutoksilla laajennetaan EU-valtioiden veroviranomaisten välistä yhteistyötä koskevan direktiivin 2011/16/EU, jäljempänä *virka-apudirektiivi*, soveltamisalaa ja täydennetään näin muita aloitteita, joilla on jo aiemmin pyritty lisäämään avoimuutta ja oikean tiedon saatavuutta verotuksessa.

Virka-apudirektiivi on saatettu kansallisesti voimaan lailla hallinnollisesta yhteistyöstä verotuksen alalla ja direktiivin 77/799/ETY kumoamisesta annetun neuvoston direktiivin lainsäädännön alaan kuuluvien säännösten kansallisesta täytäntöönpanosta ja direktiivin soveltamisesta (185/2013). Lakia on myöhemmin muutettu johtuen direktiiviin tehdyistä muutoksista. Myöhemmät muutokset on saatettu voimaan laeilla 1488/2016 ja 1703/2016.

Virka-apudirektiivillä säädetään EU-jäsenvaltioiden välisestä yhteistyöstä verotuksen alalla. Direktiivin mukaiset yhteistyötavat ovat virkamiesten läsnäolo toisen jäsenvaltion hallintovirastossa ja osallistuminen hallinnollisiin tutkimuksiin, samanaikainen tarkastus, asiakirjojen tiedoksianto, palaute sekä tiedonvaihto, joka voi perustua pyyntöön tai olla oma-aloitteista tai pakollista automaattista tiedonvaihtoa. Automaattisen tietojenvaihdon piiriin kuuluvat eräät erikseen mainitut tulo- ja pääomalajit, finanssatilejä koskevat tiedot, tiedot rajatylittäviä tilanteita varten annettavista ennakkopäätöksistä sekä ennakkohinnoittelusopimuksista sekä verotuksen maakohtaisen raportin tiedot. Direktiivin lisäksi viranomaisten välinen yhteistyö verotuksen alalla voi perustua valtioiden välillä sovellettaviin tuloverosopimuksiin, perintöverosopimuksiin tai erillisiin virka-apusopimuksiin.

Virka-apudirektiivi koskee kaikenlaisia veroja pois lukien arvonnäkövero, tulli ja valmistevero, joita varten on erilliset yhteistyötä koskevat EU-säännökset. Direktiivi ei koske myöskään pakollisia sosiaaliturvamaksuja ja eräitä muita maksuja.

2 Ehdotuksen perustelut ja pääasiallinen sisältö

2.1 Ehdotuksen perustelut

Direktiiviehdotus on jatkoa komission viime vuosina esittämille oikeudenmukaisemman verojärjestelmän edistämistä koskeville aloitteille. Veron kiertämisen ja verovilpin torjunta on

unionin poliittisia painopisteitä ja avoimuuden lisääminen erityisesti verohallintojen välisen tietojenvaihdon muodossa on nähty tässä tärkeässä asemassa.

Viimeaikaiset tietovuodot, kuten niin kutsutut Panama-paperit, ovat antaneet viitteitä siitä, että verovelvollisia on aktiivisesti autettu aggressiivisen verosuunnittelun keinojen hyödyntämisessä ja näin pienennetty verovelvollisten verotaakkaa ja piilotettu varoja. Komissio pitää tärkeänä, että tiedot, jotka saattavat jäädä direktiivissä 2014/107/EU säädetyn ulkomaisia pankkitietoja koskevan yhteisen tietojenvaihtostandardin soveltamisalan ulkopuolelle, otettaisiin huomioon asettamalla välittäjille velvoite raportoida mahdollisista aggressiivisen verosuunnittelun järjestelyistä.

Veron kiertämisen ja verovilpin torjunnalla tavoitellaan syvempiä ja oikeudenmukaisempia sisämarkkinoita. Tavoitteena on ehkäistä jäsenvaltioiden verotulojen vähenemistä, minkä on nähty estävän jäsenvaltioita soveltamasta kasvua edistävää veropolitiikkaa.

Direktiiviehdotus on seurausta G20-ryhmän ja taloudellisen yhteistyön järjestö OECD:n veropohjan rapautumisen ja voitonsiirtojen estämisestä koskevan hankkeen Base Erosion and Profit Shifting (BEPS) loppuun saattamiselle sekä Euroopan parlamentin peräänkuuluttamalle tarpeelle kohdistaa tiukempia toimia sellaisia välittäjiä vastaan, jotka avustavat asiakkaitaan verovilppiin liittyvien järjestelyjen hyödyntämisessä. Myös Ecofin-neuvosto pyysi toukokuussa 2016 antamiensa päätelmien yhteydessä komissiota harkitsemaan lainsäädäntöaloitteita OECD:n BEPS-toimintasuunnitelman toimenpiteeseen 12 perustuvista ilmoittamisvelvollisuutta koskevista säännöistä koskien välittäjiä, jotka toimivat avustajina verovilppiin ja veron kiertämiseen liittyvissä järjestelyissä.

EU-jäsenvaltiot ovat jo aiemmin sopineet useista avoimuutta koskevista säädöksistä, jotka velvoittavat kansallisia veroviranomaisia tiiviiseen yhteistyöhön tietojenvaihdon alalla. Direktiiviehdotuksella muutetaan virka-apudirektiiviä siten, että säädetään pakollinen ilmoittamisvelvollisuus koskien mahdollisesti aggressiivisen verosuunnittelun keinoja hyödyntäviä järjestelyjä ja sisällytetään kyseiset tiedot EU-maiden veroviranomaisten välisen automaattisen tietojenvaihdon soveltamisalaan. Ehdotetuilla muutoksilla ei korjata direktiivissä tunnistettuja puutteita, vaan laajennetaan sen soveltamisalaa ja täydennetään näin muita sääntöjä ja aloitteita, joilla pyritään lisäämään avoimuutta ja oikean tiedon saatavuutta varhaisessa vaiheessa. Tavoitteena on, että viranomaiset pystyisivät tekemään lyhyemmässä ajassa parempia riskinarviointoja ja tietoon perustuvia oikea-aikaisia päätöksiä verotulojen turvaamisesta. Direktiiviehdotuksen tarkoituksena on viime kädessä luoda järjestelmä, jolla on ennaltaehkäisevä vaikutus, joka saa välittäjät luopumaan kyseisten järjestelyjen suunnittelusta ja edistämisestä.

2.2 Ehdotuksen pääasiallinen sisältö

Soveltamisala

Direktiiviehdotuksessa on kyse verosuunnittelun alalla toimivien välittäjien ja toissijaisesti verovelvollisten velvoittamisesta raportoimaan veroviranomaisille tietoa, jota vaihdettaisiin automaattisesti jäsenvaltioiden kesken. *Direktiiviehdotuksen soveltamisalaan kuuluisivat sekä luonnollisten henkilöiden että yritysten välittömät verot.*

Ilmoittamisvelvollisuus koskisi vain rajatylittäviä järjestelyjä eli järjestelyä tai järjestelyjen sarjaa, joka koskisi joko useampaa kuin yhtä jäsenvaltiota tai jäsenvaltiota ja kolmatta valtiota.

Ilmoittamisvelvollisuus koskisi järjestelyjä, jotka täyttäisivät ainakin yhden direktiiviehdotuksen liitteessä esitetyistä tunnusmerkeistä. Ehdotuksen liitteen mukaan tunnusmerkit voisivat

olla joko yleisiä (luokka A) tai neljään eri kategoriaan jaoteltuja erityisiä tunnusmerkkejä (luokat B—D). Yleiset tunnusmerkit ja luokan B erityiset tunnusmerkit voitaisiin ottaa huomioon vain, jos ne läpäisevät pääasiallista hyötyä mittaavan testin. Pääasiallista hyötyä mittaava testi katsottaisiin läpäistyksi, kun järjestelyn tai järjestelyjen sarjan pääasiallisena hyötynä olisi verotuksellisen edun saaminen, jos voitaisiin osoittaa, että kyseisestä järjestelystä tai järjestelyjen sarjasta voidaan odottaa saatavan verotuksellista etua esimerkiksi hyödyntämällä järjestelyn tai järjestelyjen sarjan erityistä rakennetta. Direktiiviehdotuksessa ei oteta kantaa siihen, mitä olisi pidettävä veronkiertona jäsenvaltioiden kansallisen lainsäädännön mukaan.

Yleisiin tunnusmerkkeihin (luokka A) lukeutuisivat muun muassa järjestelyt, joista välittäjällä olisi oikeus saada maksu verotuksellisen edun määrän perusteella tai joihin liittyisi vakiomuotoisten asiakirjojen, kuten vakiolomakkeiden, käyttöä eikä niitä olisi tarpeen räätälöidä, jotta verovelvollinen voisi toteuttaa järjestelyn. Luokan B mukaisia erityisiä tunnusmerkkejä olisivat muun muassa järjestelyt, joissa verovelvollinen käyttäisi tappioita vähentääkseen veroaakkaansa tai joilla tuloja muunnettaisiin alhaisemman verotuksen kohteena oleviksi tulovirroiksi. Rajatylittäviin liiketoimiin liittyvät erityiset tunnusmerkit (luokka C) sisältäisivät muun muassa tilanteet, joissa useampi kuin yksi verovelvollinen voisi hakea vapautusta kaksinkertaisesta verotuksesta samasta tulosta eri lainkäyttöalueilla. Luokan D erityiset tunnusmerkit liittyisivät automaattista tietojenvaihtoa koskeviin sopimuksiin unionissa ja luokan E siirtohinnoitteluun.

Ilmoittamisvelvollisuus kuuluisi ensisijaisesti välittäjälle. Direktiiviehdotuksen tarkoittama välittäjä olisi henkilö, jolla olisi verovelvolliseen nähden vastuu raportoitavan järjestelyn verotuksellisten näkökohtien toteuttamisen suunnittelusta, edistämisestä, organisoinnista tai hallinnoinnista verotukseen liittyvien palvelujen tarjoamisen yhteydessä. Virka-apudirektiivin mukaan henkilöllä tarkoitetaan muun muassa luonnollista henkilöä, oikeushenkilöä ja henkilöiden yhteenliittymää. Välittäjällä tarkoitettaisiin ehdotuksen mukaan myös kaikkia henkilöitä, jotka antaisivat joko suoraan tai välillisesti aineellista apua, tukea tai neuvontaa verotuksellisten näkökohtien suunnittelussa, edistämisessä, organisoinnissa tai hallinnoinnissa. Lisäksi välittäjän olisi direktiiviehdotuksen mukaan oltava sijoittautunut unionin alueelle esimerkiksi perustamisen tai verotuksellisen kotipaikan kautta.

Ilmoitus raportoitavasta järjestelystä olisi ehdotuksen mukaan tehtävä viiden työpäivän kuluessa siitä päivästä, jona välittäjä antaisi raportoitavan järjestelyn tai järjestelyjen sarjan verovelvollisen käyttöön toteuttamista varten.

Raportoitavat tiedot sisältäisivät muun muassa välittäjien ja verovelvollisten tunnistetiedot, yksityiskohtaiset tiedot järjestelyyn soveltuvista tunnusmerkeistä, tiivistelmän raportoitavan järjestelyn sisällöstä ja sellaisen yleisen kuvauksen olennaisista liiketoimista tai järjestelyistä, joka ei johtaisi esimerkiksi liike-, elinkeino- tai ammattisalaisuuden tai kaupallisen menettelyn paljastamiseen, kaavaillun toteutuspäivämäärän ja liiketoimen arvon. Lisäksi toimitettavissa tiedoissa tulisi yksilöidä ne muut mahdolliset jäsenvaltiot sekä ne muissa jäsenvaltioissa mahdollisesti olevat henkilöt, joita järjestely todennäköisesti koskisi.

Välittäjä voitaisiin direktiiviehdotuksen mukaan vapauttaa tietojen toimittamisesta, mikäli välittäjä olisi jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön nojalla oikeutettu asianajosalaisuuteen. Välittäjien olisi tällöin ehdotuksen mukaan tiedotettava verovelvollisille vastuun siirtymisestä.

Mikäli järjestelyssä ei olisi osallisena direktiiviehdotuksessa tarkoitettua välittäjää, tietojen toimittaminen olisi ehdotuksen mukaan verovelvollisen vastuulla.

Direktiiviehdotuksessa määritellään myös ilmoittamisvelvollisuuden määräytyminen tilanteissa, joissa mukana olisi enemmän kuin yksi välittäjä tai verovelvollinen.

Menettely

Direktiiviehdotus ei sisällä tarkempia säännöksiä siitä, kuinka välittäjien tai verovelvollisten ilmoittamisvelvollisuus jäsenvaltioille käytännössä täytettäisiin.

Jäsenvaltioiden olisi direktiiviehdotuksen mukaan säädettävä seuraamuksista, joita aiheutuisi direktiiviin perustuvien kansallisten sääntöjen rikkomisesta ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet niiden täytäntöönpanon varmistamiseksi. Seuraamusten olisi oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

Direktiiviehdotuksen mukaan jäsenvaltioiden olisi neljännesvuosittain vaihdettava keskenään raportoitavat tiedot automaattista tietojenvaihtoa käyttäen. Tietojenvaihdon yhteisenä välineenä käytettäisiin neuvoston direktiivissä (EU) 2015/2376 vahvistettua mekanismia eli yhteistä tietoliikenneverkkoa (Common Communication Network, CCN). Direktiiviehdotuksen mukaan komissiolle annettaisiin pääsy tiettyyn määrään tietoja. Komissiolle ei annettaisi pääsyä välittäjien ja verovelvollisten tunnistetietoihin, tiivistelmään raportoitavan järjestelyn sisällöstä tai tietoihin muissa jäsenvaltioissa mahdollisesti olevista henkilöistä, joita järjestely todennäköisesti koskisi.

Delegointi

Direktiiviehdotuksen mukaan komissiolle delegoitaisiin valtuus antaa säädöksiä liitteessä olevan tunnusmerkkien luettelon päivittämiseksi.

Säännösten voimaantulo ja rajoitettu takautuva soveltaminen

Direktiiviehdotuksen mukaan jäsenvaltioiden olisi saatettava direktiivin edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2018.

Direktiiviehdotuksen mukaan jäsenvaltioiden olisi velvoitettava välittäjät ja verovelvolliset toimittamaan tiedot raportoitavista järjestelyistä, jotka toteutettiin sen jälkeen, kun poliittinen yhteisymmärrys direktiivistä saavutettiin, kuitenkin ennen säännösten voimaantuloa 31 päivänä joulukuuta 2018.

3 Ehdotuksen oikeusperusta ja suhde toissijaisuuteen sekä suhteellisuusperiaatteeseen

Direktiiviehdotus perustuu Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 115 artiklaan, joten ehdotuksen hyväksyminen edellyttää kaikkien jäsenvaltioiden yksimielisyyttä.

Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklan mukaan unioni käyttää toimivaltaansa toissijaisuusperiaatetta noudattaen. Toissijaisuusperiaatteen mukaisesti unioni toimii muilla kuin sen yksinomaiseen toimivaltaan kuuluvilla aloilla ainoastaan, jos suunnitellun toiminnan tavoitteet voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla kuin kansallisella, alueellisella tai paikallisella tasolla. Toiminnan sisältö ja muoto eivät saa kuitenkaan ylittää sitä, mikä on tarpeen perussopimuksissa määrättyjen tavoitteiden saavuttamiseksi (suhteellisuusperiaate).

Direktiiviehdotuksen säännöksillä pyritään ehkäisemään veron kiertämistä varmistamalla, että veroviranomaiset saavat hyvissä ajoin tiedon mahdollisesti aggressiivisen verosuunnittelun

keinoja hyödyntävistä järjestelyistä, joilla on rajatylittäviä vaikutuksia. Ehdotuksen mukaan tällaisia tavoitteita ei pystytä saavuttamaan riittävällä tavalla jäsenvaltioiden yksipuolisista toimin. Unionin yhteisillä toimilla voidaan täydentää aiempia tämän alan aloitteita, koska aiemmat kansallisen tason aloitteet ovat onnistuneet lisäämään avoimuutta ainoastaan osittain. Ilmoittamisvelvollisuuden kohteena olisivat järjestelyt, joiden vaikutus ei rajoitu yhteen ainoaan lainkäyttöalueeseen ja joka voi vääristää sisämarkkinoiden toimintaa, minkä vuoksi EU-tason aloite on tarpeellinen yhdenmukaisen lähestymistavan varmistamiseksi. Jäsenvaltioiden omaaloitteisesti toteuttamat koordinoimattomat toimenpiteet loisivat monia hajanaisia ilmoittamisvelvollisuutta koskevia sääntöjä, mikä voisi johtaa jäsenvaltioiden välisen epäoikeudenmukaisen verokilpailun jatkumiseen. Komission näkemystä toissijaisuudesta voidaan pitää oikeana.

Direktiiviehdotuksen mukaan suunnitellut toimenpiteet eivät mene pidemmälle kuin on tarpeen suojan vähimmäistason varmistamiseksi sisämarkkinoille. Direktiiviehdotuksessa on keskittetty yhteiset säännöt koskemaan rajatylittäviä tilanteita ja ovat näin ollen oikeasuhteisin ratkaisu mainittuihin ongelmiin. Ehdotus ei mene pidemmälle kuin mikä on tarpeen perussopimusten tavoitteiden ja ilman vääristymiä toimivien sisämarkkinoiden saavuttamiseksi. Komission näkemystä suhteellisuusperiaatteesta voidaan pitää oikeana.

Ehdotuksessa komissiolle esitetty valta antaa tiettyjä delegoituja säädöksiä perustuu Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklaan. Artiklan mukaan komissiolle voidaan siirtää valta antaa muita kuin lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäviä, soveltamisalaltaan yleisiä säädöksiä, joilla täydennetään tai muutetaan säädöksen tiettyjä, muita kuin sen keskeisiä osia. Direktiiviehdotuksen mukaan komissiolle annettaisiin valta antaa säädöksiä siinä yhteydessä, kun mahdollisten aggressiivisen verosuunnittelun keinoja hyödyntävien järjestelyjen tai järjestelyjen sarjan tunnusmerkkien luetteloa päivitetään.

4 Ehdotuksen vaikutukset

Voimaan tulleessaan direktiivin säännökset on implementoitava verotuksen menettelyjä koskevaan lainsäädäntöön mukaan lukien kansallinen veroalan hallinnollista yhteistyötä koskeva sääntely.

Direktiiviehdotukseen ei sisälly arviota taloudellisista vaikutuksista unionissa kokonaisuudessaan tai jäsenvaltiossa. Ehdotuksen taloudellisia vaikutuksia Suomelle ei ole mahdollista arvioida euromääräisesti, koska ehdotuksessa on kyse uudesta verotuottoihin liittyvän riskienhallinnan arviointia parantavasta sääntelystä, jonka tarkoituksena on toimia ennaltaehkäisevästi. Ehdotuksen toteuttaminen lisäisi tietoa mahdollisista aggressiivisen verosuunnittelun keinoja hyödyntävistä järjestelyistä, joilla voi olla vaikutuksia verotukseen Suomessa ja tämän vuoksi ehdotuksella voi olla jonkin verran positiivisia vaikutuksia verotuottoihin. Direktiivin johdosta syntyvien taloudellisten vaikutusten kannalta merkitystä on verovelvollisten käyttäytymisen muutoksilla.

Komissio on arvioinut eri toimintavaihtoehtoja tehokkuuden, vaikuttavuuden ja yhdenmukisuuden kriteerien avulla (SWD(2017) 236). Direktiiviehdotus sisältää parhaaksi arvioidun toimintavaihtoehdon, jonka arvioidaan lisäävän välittäjiin ja verovelvollisiin kohdistuvaa painetta pidättäytyä suunnittelemasta, edistämästä ja toteuttamasta aggressiivisen verosuunnittelun järjestelyjä. Pakollinen ilmoittamisvelvoite voisi myös antaa veroveroviranomaisille ajoissa sellaista tietoa, jonka nojalla ne voivat ryhtyä nopeasti operatiivisiin toimenpiteisiin tai toteuttaa lainsäädännöllisiä tai siihen liittyviä mukautuksia. Tietoja voitaisiin käyttää myös riskinarvioinnissa ja tarkastuksissa. Näin tuettaisiin jäsenvaltioita veropohjien suojelussa ja verotulojen keräämisessä. Pakollinen ilmoittamisjärjestelmä auttaa myös parantamaan yritysten ta-

sapuolisia toimintaedellytyksiä, koska suuryritykset käyttävät tällaisia järjestelyjä verojen kiertämiseksi todennäköisemmin kuin pk-yritykset.

5 Ahvenanmaan asema

Ahvenanmaan itsehallintolain (1144/1991) 18 §:n 5 kohdan mukaan Ahvenanmaalla on lainsäädäntövalta asioissa, jotka koskevat kunnalle tulevaa veroa. Ahvenanmaalle rekisteröidyt yhteisöt maksavat valtakunnalle yhteisöveron valtionosuuden, mutta kuntien osuuden suuruudesta säättää maakuntapäivät. Direktiiviehdotus ei sisällä verokantoja koskevia säännöksiä eikä ehdotuksella olisi välitöntä vaikutusta Ahvenanmaan asemaan.

6 Ehdotuksen kansallinen käsittely ja käsittely Euroopan unionissa

Komissio on esitellyt ehdotuksen Ecofin-neuvostossa 11 päivänä heinäkuuta 2017. Jäsenvaltioilla on tuolloin ollut mahdollisuus vaihtaa näkemyksiä. Jäsenvaltioiden kansalliset tarkastelut ovat vielä kesken ja näkemykset ovat yleisellä tasolla.

Ehdotus esiteltiin 14 päivänä heinäkuuta 2017 neuvoston välittömän verotuksen työryhmässä.

Euroopan parlamentin talous- ja raha-asiainvaliokunta sekä Euroopan talous- ja sosiaalikomitea eivät ole vielä antaneet asiassa lausuntojaan.

Muistioluonnos direktiiviehdotuksesta on ollut kirjallisessa menettelyssä EU-asioiden komitean alaisessa jaostossa 9 – Verot 14—20 heinäkuuta 2017.

7 Valtioneuvoston kanta

Valtioneuvosto kannattaa pyrkimyksiä torjua veron kiertämistä ja aggressiivista verosuunnittelua kansainvälisellä ja unionin tasolla. Valtioneuvosto pitää tärkeinä toimenpiteitä veron välttämisen ja voitonsiirron estämiseksi. Kansainvälinen yhteistoiminta näiden tavoitteiden saavuttamisessa on keskeistä. Direktiiviehdotus toteuttaisi näitä tavoitteita ja valtioneuvosto kannattaa ehdotusta.

Asian jatkovalmistelussa on arvioitava ehdotetun sääntelyn vaikutusta jäsenvaltioiden ja unionin kilpailukykyyn ja yritysten hallinnolliseen taakkaan. Yksityiskohtien osalta Suomen kantaa tarkistetaan tarvittaessa jatkovalmistelun yhteydessä.